

**Ballada a Parlamenthez
Faludy mester tiszteletére**

(1992 Férfibánat)

Most, hogy a bitó árnyékában állok,
a parlament eszéhez apellálok.
Mert jogában áll minden féregnek, dögnek
védekezni ha életére törnek,
a kutya vonít, a kígyó sziszeg,
a farkas üvölt, s ebben a hideg,
tetves ketrecben ahová bezártak:
csak én, csak én fogjam be a pofámat?

Persze: nem nékem állna a deres,
ha úr lehetnék vagy gazdag nemes,
de mivelhogy szegény bitang vagyok,
a vallatásnál csak pofont kapok,
s most hogy még hozzá kínpadra ítélték,
ha hegyes szögekkel a húsomba tépnek,

ha olajba főznek, ha négyrétre vágnak:
most is, most is: fogjam be a pofámat?

Nem - ha a fejemben még több szalma lenne,
mint amennyi szalma nőtt már eddig benne,
ha most a parlament elé nem állnék,
a végső lehelletig nem protestálnék,
hogy ártatlan vagyok, s ha siralomházba zárnak,
a bitó alatt a martalócok várnak,
míg a szuronyok merev négyszögben állnak,
hát még akkor is fogjam be a pofámat?

Nem: látjátok nem hiába firkálok,
mert ha e verset ki nem gondolom,
fölöttem folyna már régen az árok,
s csalán nőtt volna már a gyomromon.
Ezért, ha a zsaruk a nyakadra hágnak,
az urak előtt soha ne fogd be a pofádat.

*

Ballada a senki fiáról

(1988 Tiltott gyümölcs)

Mint nagy kalap borult reám a kék ég,
És hű barátom egy akadt: a köd.
Rakott tálak között kivet az éhség
S halálra fáztam rőt kályhák előtt.
Amerre nyúltam, csak cserepek hulltak,
S szájam széléig áradt már a sár,
Utam mellett a rózsák elpusztultak
S leheletemtől megfakult a nyár,
Csodálom szinte már a napvilágot,
Hogy néha még rongyos vállamra sűt,
Én, ki megjártam mind a hat világot,
Megáldva és leköpve mindenütt.

Fagyott mezőkön birkóztam a széllel,
Ruhám csupán egy fügefalevél,

Mi sem tisztább számomra, mint az éjjel,
Mi sem sötétebb nékem, mint a dél.
A matrózkocsmák mélyén felzokogtam,
Ahogy a temetőben nevetek,
Enyém csak az, amit a sárba dobtam,
S mindent megöltem, amit szeretek.
Fehér derével lángveres hajamra
S halántékomra már az ősz feküdt,
És így megyek, füttyülve egymagamban,
Megáldva és leköpve mindenütt.

A győztes ég fektette rám a sátrát,
A harmattól kék lett a homlokom,
S így kergettem az Istent, aki hátrált,
S a jövődőt, amely az otthonom.
A hegytetőkön órákig pihentem
S megbámultam az izzadt kötőrőt,
De a dómok mellett füttyülve mentem
S kinevettem a cifra püspököt:
S ezért csak csók és korbács hullott árva
Testemre, mely oly egyformán feküdt
Csipkés párnák között és utcasárban,
Megáldva és leköpve mindenütt.

S bár nincs borom, hazám, se feleségem
És lábaim között a szél füttyül:
Lesz még pénzem és biztosan remélem,
Hogy egy nap nékem minden sikerül.
S ha megúntam, hogy aranytálból éljek,
A palotákat megint otthagynom,
Hasamért kánkánt járnak már a férgek,
És valahol az őszi avaron,
Egy vén tövisbokor aljában, melyre
Csak egy rossz csillag sanda fénye süt:
Maradok egyszer, Francois Villon, fekve
Megáldva és leköpve mindenütt

<http://www.hobo.hu/index.php?lang=1&modules=direct&id=66>